

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXX. Gregorii Papae I. Ad Evlogium Episcopum Alexandrinum. Agit
de conuersione gentis Anglorum, commemoratque in sancta
Calchedonensi Synodo papam Romanum vniuersalem appellatum fuisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

AD EVLOGIUM EPISCOPVM ALEXANDRINVM.

Agit de conuerfione gentis Anglorum, commemoratque in sancta Calchedonenfi Synodo papam Romanum vniuerfalem appellatum fuiſſe.

Gregorius Eulogio epifcopo Alexandrino.

De Anglo-
rum con-
uerfione.

Proff. 14.

Eulogium
fuiſſe in
cauſa miſ-
ſionis Au-
guſtini.
Is in Ger-
mania fa-
ctus eſt epi-
ſcopus.

COMMVNIS filius præſentium lator ſanctitatis veſtræ ſcripta deferens, ægrum me reperit, ægrum reliquit: qua ex re contigit vt ad largum veſtræ beatitudinis fontem brevis epiſtolæ meæ vix parua potuiſſet aqua reſudare. Superni autem muneris fuit, vt in dolore corporis poſitus ſuauiſſimæ veſtræ ſanctitatis ſcripta ſuſciperem, quæ me de doctrina Alexandrinæ eccleſiæ, de conuerſione hæreticorum, de concordia fidelium ſublimiter lætificaret, quatenus ipſa mentis lætitia immanitatem mihi moleſtiæ temperaret. Et quidem de bonis veſtris noua ſemper exultatione gaudemus, ſed tamen ita vos perfectè agere, noua eſſe nullo modo deputamus. Quod enim creſcit ſanctæ eccleſiæ populus, quod ad cæleſte horreum ſpirituales ſegetes multiplicantur, hoc de omnipotentis Dei gratia, quæ in beatiffimis vobis large influit, nunquam habuimus incertum. Gratias itaque omnipotenti Deo ſoluimus, quia impletum videmus in vobis eſſe quod ſcriptum eſt: *Vbi plurimæ ſegetes, ibi manifeſta eſt fortitudo boum.* Si enim bos fortis aratrum linguæ in terram cordis audientium non traxiſſet, tanta fidelium ſeges minime ſurrexiſſet. Sed quoniam vere in bonis quæ agitis accreſcit quod & aliis congaudetis, veſtræ vobis gratiæ vicem reddo, & non diſſimilia nuntio: quia dum gens Anglorum in mundi angulo poſita, in cultu lignorum ac lapidum perfidia nuncuſque remaneret, ex veſtræ mihi orationis adiutorio placuit, vt ad eam monaſterii mei monachum in prædicationē tranſmittere Deo auctore debuiffem. Qui data a me licentia, a Germaniarū epifcopis epifcopus factus, cum eorum quoque ſolatiis ad prædictam gentem in finem mundi perductus eſt, & iam nunc de eius ſalute & opere ad nos ſcripta peruenerunt; quia tantis miraculis vel ipſe vel hi qui

cum eo transmissi sunt in gente eadem coruscant, vt apostolorum virtutes in signis quæ exhibent imitari videantur. In solennitate autem dominicæ natiuitatis quæ hac prima indictione transacta est, plus quam decem millia Angli ab eodem nuntiati sunt fratre & coepiscopo nostro baptizati. Quod idcirco narraui, vt cognoscatis quid in Alexandrino populo loquendo, & quid in mundi finibus agitis orando. Vestræ enim orationes sunt in eo loco vbi non estis, quorum operationes sanctæ monstrantur in eo loco in quo estis. Præterea de Eudoxii hæretici persona, de cuius errore in Latina lingua nihil reperi, mihi a vestra beatitudine largissime gaudeo satisfactum. Virorum quippe fortissimorum Basilii, Gregorii, atque Epiphanii testimonia protulistis, & manifeste peremptum cognoscimus eum in quem heroes nostri tot iacula dederunt. De his vero erroribus qui nunc in Constantinopolitana ecclesia probantur exorti, doctissime omnia, & vt iudicium tantæ sedis proferre decuit, respondistis. Vnde omnipotenti Deo gratias agimus, quia adhuc arcæ Dei insunt tabulæ testamenti. Quid est enim sacerdotale cor nisi arca testamenti? in qua quia spiritalis doctrina viget, procul dubio tabulæ legis iacent. Indicare quoque vestra beatitudo studuit, iam se quibusdam non scribere superba vocabula, quæ ex vanitatis radice prodierunt, & mihi loquitur, dicens: Sicut iussistis. Quod verbum iussionis peto a meo auditu remouete; quia scio quis sum, qui estis. Loco enim mihi fratres estis, moribus patres. Non ergo iussi, sed quæ vtilia visa sunt indicare curauim. Non tamen inuenio vestram beatitudinem, hoc ipsum quod memoriæ vestræ intuli, perfecte retinere voluisse. Nam dixi, nec mihi vos, nec cuiquam alteri tale aliquid scribere debere: & ecce in præfatione epistolæ, quam ad meipsum qui prohibui direxistis, superbæ appellationis verbum, vniuersalem me papam dicentes, imprimere curastis. Quod peto dulcissima mihi sanctitas vestra vltra non faciat; quia vobis subtrahitur quod alteri plus quam ratio exigit præbetur. Ego enim non verbis quæro prosperari, sed moribus. Nec honorem esse deputo, in quo fratres meos honorem suum perdere cognosco. Meus namque honor est honor vniuersalis ecclesiæ. Meus honor est, fratrum meorum solidus vigor.

H h h h iij

Augustini
& aliorum
miracula.Plus quam
10000. Ang-
los vna
die bapti-
zat.Eudoxius
hæreticus.Hæreses
Constanti-
nopolitanæ
suppressæ.Iubendi &
vniuersalis
papæ attri-
buita explo-
dit Grego-
rius.

Tunc ergo vere honoratus sum, cum singulis quibusque honor debitus non negatur. Si enim vniuersalem me papam vestra sanctitas dicit, negat se hoc esse quod me fateatur vniuersum. Sed absit hoc. Recedant verba quæ vanitatem inflant, & caritatem vulnerant. Et quidem in sancta Calchedonenſi Synodo, atque poſt a ſubſequentibus patribus hoc deceſſoribus meis oblatum veſtra ſanctitas nouit. Sed tamen nullus eorum vti hoc vnquam vocabulo voluit, vt dum in hoc mundo honorem ſacerdotum diligereſt omnium, apud omnipotentem Deum cuſtodireſt ſuum. Proinde debitum ſalutationis alloquium ſoluens peto, vt in ſanctis orationibus veſtris mei memores eſſe dignemini, quatenus a peccatorum meorum nexibus, quia meis meritis non valeo, veſtris interceſſionibus me Dominus abſoluat.

EPISTOLA XXXI.

GREGORII PAPÆ I.

AD SECVNDINVM EPISCOPVM TAVROMINITANVM.

De querimonia monachorum monaſterii
Caſtelliensis.*Gregorius Secundino epiſcopo Taurominitano.*

QVERIMONIAM monachorum monaſterii Caſtelliensis oblata ab eis petitio; quæ tenetur in ſubditis, patefecit. Proinde fraternitas veſtra hæc quæ aſſerunt ſollicita perſcrutari cura ſtudeat. Et ſi ea inuenerit veritate ſubſiſtere, rationem tuitionis illis impendat, & monaſterium, quod monaſterio eorum vnitum eſt, ſecundum conſuetudinem deputatis de congregatione eorum illic monachis prouideat ordinari: quia rationis ordo non patitur vt monaſterium ipſum, & maxime contra voluntatem fundatorum, ab eorum diſpoſitione ad arbitrium ſuum præfertim laica perſona ſubducatur, aut aliquis ſibi in id ius debeat vendicare.